

1

Het januarizonnetje verspreidde die ochtend een deken van flonkerende diamanten over de Grote Oceaan, terwijl Mary Catherine haar slippers uitschopte en naar het water rende.

‘We krijgen het ijskoud. Zelfs met onze wetsuit aan.’ Sami Dawson, haar beste vriendin én kamergenoot, liep vlak achter haar; ze lachte om hun dwaze beslissing.

‘Dat duurt maar heel even.’ Mary Catherine had haar lange, roodglanzende haar in een staartje gebonden, dat onder het rennen opwipte. Ze lachte ook, maar vooral omdat ze het heerlijk vond om een zaterdag op deze manier te beginnen. ‘Als we eenmaal in het water zijn, voelen we niets meer.’

Ze hielden allebei een kleine surfplank vast, terwijl ze zich door de lage branding haastten en vervolgens over de koude golven sprongen. In een mum van tijd waren ze tot hun schouders in het water, hadden ze het schuimige deel achter zich gelaten en waren ze klaar om zich mee te laten voeren op de volgende reeks golven.

Mary Catherine schudde het water uit haar haren, ze was buiten adem. ‘Zie je wel? Het is helemaal niet zo vreselijk!’

‘Tuurlijk niet.’ Sami huiverde. Ze knikte naar de golf die hun kant opkwam. ‘Kom op. In beweging blijven.’

Ze lieten zich op de eerste de beste golf helemaal terugvoe-

ren naar de kust. Het koele zeewater spatte tegen hun gezicht, de kracht van de oceaan was onder hen voelbaar. Mary Catherine genoot volop. Ze voelde zich springlevend en kerngezond en verbonden met God. Een verfrissende afleiding na het nieuws dat ze afgelopen week had gekregen.

Het nieuws dat haar hart het niet al te lang meer zou uithouden.

Later vandaag zou ze Sami de waarheid vertellen over haar gezondheid, zou ze eerlijk bekennen wat ze allemaal achtergehouden had. Maar eerst wilde ze genieten van dit moment. En ze zou in gedachten houden wat haar moeder jaren geleden tegen haar had gezegd. Het leven kon nooit worden beoordeeld op basis van het aantal dagen dat iemand leefde, maar alleen op basis van de prachtige, schitterende dagen die dat leven hadden gekenmerkt.

Mary Catherine peddelde weer verder het water in, samen met Sami. Haar vriendin sperde haar ogen open. ‘Volgens mij zag ik een dolfijn.’ Ze wees naar een punt achter de golven. ‘Een meter of vijf die kant op.’

Mary Catherine tuurde over het water. ‘Ik hoop dat het geen haai was.’

‘Hè?’ Sami slaakte zachtjes een gil. ‘Dat moet je niet zeggen!’

‘Ik maak maar een grapje.’ Mary Catherine lachte opnieuw. ‘Ik zag het ook. Het waren er een paar. Dolfijnen, zeker weten.’

Er kwam een nieuwe golf op hen af en weer lukte het hun om zich helemaal terug te laten voeren. Ze pakten hun surfplank en gingen op het natte zand zitten om op adem te komen. Sami schudde haar schouderlange, donkere haar. ‘Bedankt dat ik dit van je móest doen. Ik heb het niet koud.’

‘Het is heerlijk hier.’ Mary Catherine maakte aanstalten om weer het water in te gaan. ‘Kom op. Nog een paar keer.’

Ze worstelden zich door de witte branding naar het rustigere gedeelte en wachtten af. Sami streek het water van haar gezicht. ‘Ik kan niet wachten tot vanavond. Volgens mij slaat Marcus de spijker op de kop met zijn jongerencentrum.’

‘Dat denk ik ook. Ik ben blij dat we er al vroeg naartoe gaan.’ Mary Catherine had dat speciale gevoel weer, dat gevoel dat ze altijd had als Marcus’ naam genoemd werd. Het begon in haar hart en baande zich een weg naar haar armen en via haar rug naar haar nek. Ze verafschuwde die reactie. Het laatste wat ze wilde, was verliefd worden op Marcus Dillinger. ‘Is hij nog steeds aan het daten met het nichtje van zijn coach?’

‘Ja. Volgende week gaan we met zijn vieren uit.’ Sami trok haar neus op. ‘Volgens mij passen ze niet bij elkaar.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik snap er niets van.’

Met haar hartproblemen en de zes liefdadigheidsinstellingen waar ze bij betrokken was, had Mary Catherine beslist geen tijd om zich druk te maken over een honkbalprof. Die jongen was toch al absoluut haar type niet.

Ze lieten zich nog een paar keer meevoeren door de golven, waarna Mary Catherine naar de kust gebarde. ‘Zullen we ons laten opdrogen?’

‘Goed idee. Ik moet nog een wasje draaien voordat we ons bij de jongens voegen.’

Hun badlakens lagen zo’n tien meter verderop en na een paar minuten trokken ze een sweater aan en gingen in het zand zitten met hun gezicht naar het water toe. Mary Catherine draaide haar gezicht naar het winterzonnetje en genoot van de manier waarop ze van top tot teen werd verwarmd. Hoe was het toch mogelijk dat haar hart niet in orde was? Ze voelde zich veel te goed om ziek te zijn.

De stilte paste wel bij hen. Sinds ze een paar jaar geleden kamergenoten waren geworden, hadden ze het soort vriendschap waarbij ze in lachen konden uitbarsten én zich ook op hun gemak voelden als ze geen woord zeiden. Ze waren heel verschillend, Sami en zij. Mary Catherine verbrak de stilte. ‘Heb je het gisteravond leuk gehad met Tyler?’

‘Ja.’ Sami glimlachte en haar hele gezicht klaarde op. ‘Ik kan

het haast niet geloven dat het zo goed gaat. Ik denk dat hij gaat vragen of ik zijn vriendin wil zijn. Officieel.'

Mary Catherine sprong overeind. 'Echt waar?' Ze danste rond in een kringetje. 'Yes!' Ze stak allebei haar vuisten in de lucht. 'Yes, yes, yes!' Vervolgens liet ze zich weer net zo snel op het strand terugvallen. 'Waarom duurt het in vredesnaam allemaal zo lang?'

'Nou...'

Sami haalde schaapachtig haar schouders op. 'Dat ligt vooral aan mij, zoals ik je vertelde.' Dit keer klonk haar lach wat nerveuzer. 'Ik had tijd nodig.'

'Kom op, joh.' Mary Catherine leunde achterover op haar handen en grijnsde naar haar vriendin. 'Je bent al verliefd op hem sinds de middelbare school.'

'Maar ik was zo'n beetje verloofd met Arnie.' Sami klonk alsof ze protesteerde, maar echt gemeend was het niet. Na een paar seconden barstte ze in lachen uit, zoals bij Mary Catherine en haar zo vaak het geval was. 'Oké, oké! Je hebt gelijk. Veel tijd heb ik niet meer nodig.'

'O, alsjeblieft.' Mary Catherine leunde naar voren en ze ging in kleermakerszit zitten. 'Hoelang duurt het nog voordat hij je vraagt om met hem te trouwen?'

'Meen je dat nou?' Sami zag er geschrokken uit. 'We moeten het niet overhaasten!'

'Lang zal het niet duren.' Mary Catherine trok haar wenkbrauwen op. 'En ik kwam er als eerste mee.'

'Je bent niet goed bij je hoofd.'

'Maar ik heb wel gelijk.' Mary Catherine werd weer serieus, ze voelde een bries vanaf de oceaan, die het belang van het moment leek te benadrukken. 'Was het fijn? Jullie date?'

'Jazeker. We zijn in Disneyland geweest, zoals je weet.' Ze zag er zoveel gelukkiger uit dan eerst, toen ze met Arnie was. 'Nadat het donker was geworden, nam hij me mee naar de brug voor het kasteel van Doornroosje.' Sami zat nu ook in kleermakerszit, met haar gezicht naar Mary Catherine toe. 'Hij

zei tegen me dat hij altijd om me is blijven geven, dat hij altijd aan me was blijven denken. Ook tijdens alle foute beslissingen die hij toen nam.'

'Dat is lief.'

Sami's glimlach straalde een tevredenheid uit die er eerst niet was geweest vlak nadat Tyler was teruggekeerd naar Los Angeles. 'Hij zegt dat hij nu nog maar van één ding spijt heeft. Iets wat hem nog steeds achtervolgt.' Ze zweeg en draaide haar gezicht een paar seconden lang naar de zon toe voordat ze Mary Catherine weer aankeek. 'Dat hij me in de steek heeft gelaten.'

Het verhaal raakte Mary Catherine. Ze was dolgelukkig voor haar vriendin, dat die de ware liefde had gevonden. 'Ik wil eerste bruidsmisje zijn.' Ze stak allebei haar handen op alsof ze zich overgaf. 'Meer zeg ik niet.'

'Nee, even serieus... je zou zomaar gelijk kunnen hebben.' Opnieuw was Sami's geluk tastbaar. 'Ik hou zoveel van hem. Van deze nieuwe Tyler, die van het leven heeft geleerd en met de dag meer gaat geloven... Ik had alleen nooit kunnen dromen dat we een tweede kans zouden krijgen.'

'Ik wel.' Mary Catherine keek Sami veelbetekenend aan. 'Weet je nog?'

'Inderdaad.' In Sami's lach klonk ook het ongeloof door dat duidelijk nog niet was verdwenen. 'Jij zei tegen me dat ik alleen weg mocht uit Florida voor die zakenreis als ik eerst een paar uur met hem had doorgebracht.'

'Laten we het erop houden dat ik een heel goede vriendin ben.' Mary Catherine grinnikte.

'Je komt zeker in aanmerking om eerste bruidsmisje te worden.'

De zon stond hoger aan de lucht, de temperatuur steeg. Mary Catherine liet opnieuw een stilte vallen. Ze moest eerst wat moed verzamelen voordat ze Sami de waarheid over haar gezondheid kon vertellen. Het enige waar ze het nooit over hadden gehad. Ze keek op haar mobieltje. Bijna elf uur. Ze moesten

die middag om drie uur bij het pas gerenoveerde jongerencentrum zijn om te helpen met de allerlaatste klusjes voor de grote opening.

Uiteindelijk ging Mary Catherine verzitten op haar badlaken, zodat ze Sami recht in de ogen kon kijken. ‘Heb je je ooit afgevraagd waarom ik pasgeleden mijn eetgewoonten heb veranderd? Geen diepvriespizza’s meer eet?’

Sami glimlachte spontaan. ‘Al dat gedoe dat je geen suiker, gluten en graanproducten meer eet?’ Ze lachte even. ‘Omdat je een bijzonder mens bent en je fit genoeg wilt zijn om tegen muren op te klauteren en uit vliegtuigen te springen?’ Ze lachte opnieuw. ‘Daar ben ik de hele tijd van uitgegaan. Ik zou beslist niet zo gezond kunnen eten.’

Mary Catherine verafschuwde het nieuws dat ze moest gaan brengen. Ze had de hele wereld graag willen wijsmaken dat ze anders was gaan eten, omdat ze alles uit het leven wilde halen. Meer niet. Ze aarzelde.

Uiteindelijk hield Sami op met lachen. ‘Is dat de reden niet?’ ‘Nee.’ Mary Catherine bleef glimlachen, maar ze merkte dat het verdriet in haar ogen te zien moest zijn. ‘Ik heb diabetes. Type 2.’

‘Hè?’ Sami plantte haar ellebogen op haar knieën en ze boog zich naar voren. ‘Sinds wanneer? Waarom heb je me dat nooit verteld?’

‘Ik heb het pas vorige maand gehoord en door mijn eetpatroon kan ik het onder controle houden.’ Ze hield haar hoofd schuin en wenste dat haar vriendin het zou begrijpen. ‘Ik denk er liever niet over na. Dat is wel duidelijk. En, nou ja, omdat ik nu anders eet, heb ik geen pillen of injecties nodig. Ik controleer mijn bloedsuiker elke ochtend. Tot nu toe gaat dat allemaal prima.’

Sami aarzelde. ‘Oké, goed. Je hebt me even flink de stuipen op het lijf gejaagd.’

‘Dat is nog niet alles. Diabetes zit in de familie.’ Ze zweeg

even. ‘Net als aangeboren hartafwijkingen. Mijn oom is overleden door problemen met zijn hart toen hij eind twintig was. Mijn moeder heeft nooit klachten gehad, maar heeft het gen wel aan mij doorgegeven.’

Sami zag er onthutst uit. Ze staaarde Mary Catherine aan. ‘Je bedoelt... dat er iets mis is met je hart?’

Mary Catherine haalde langzaam adem. ‘Bij mijn geboorte bleek ik een vernauwde aorta te hebben en een afwijkende aortaklep. Toen ik een paar weken oud was, heb ik een spoedoperatie ondergaan en sinds die tijd ga ik elk jaar voor controle.’ Ze wist een glimlach te produceren. ‘En dat stelt niet zoveel voor.’

‘Dat laatste had je beter eerst kunnen zeggen.’ Sami keek alsof ze niet goed wist of ze zich kon ontspannen of nog meer slecht nieuws moest verwachten. ‘Dus... het is allemaal in orde? Ook op de lange termijn?’

‘Niet echt.’ Ze had dit nog met niemand besproken. Zelfs niet met haar ouders. ‘Vorige week moest ik weer op controle. Ik heb een vergroting van het hart – en dat is niet best. En mijn hartkleppen gaan achteruit. Ergens volgend jaar moet ik een transplantatie ondergaan.’

Sami trok haar knieën op en liet haar hoofd een paar seconden lang hangen. Toen ze weer opkeek, viel de angst in haar blik niet te ontkennen. ‘Wat houdt dat precies in?’

‘De transplantatie van de hartkleppen is het ergste niet. Dat overleeft een mens wel – hoewel het bij mij vanwege allerlei redenen ingewikkelder ligt.’ Mary Catherine keek naar de lucht; de zon scheen uitbundig. ‘De vergroting van mijn hart is het echte probleem. Zelfs met een transplantatie heb ik misschien niet langer dan tien jaar. Misschien zelfs nog minder.’

Alle kleur verdween uit Sami’s gezicht en ze staaarde alleen maar voor zich uit, alsof ze het niet kon geloven. ‘Wat... afschuwelijk.’

‘Jij bent de enige die het weet.’ Ze leunde naar voren en

kneep even in Sami's hand. 'Jij bent mijn beste vriendin, Sami. Ik zocht al een tijdje naar een manier om het je te vertellen.'

Sami liet haar hoofd opnieuw even hangen. Toen ze Mary Catherine weer aankeek, waren er tranen in haar ogen te zien. 'Ze moeten toch iets voor je kunnen doen? Je ouders kennen de beste artsen, toch?'

'Dat klopt. Maar dit... een vergroting van het hart zoals ik heb, valt niet te verhelpen. Er zijn medicijnen die het hele proces kunnen vertragen. Maar dat is het dan wel zo'n beetje.'

'Ik kan er niet bij.' Sami staarde naar de lucht. Pas na een minuut liet ze haar armen zakken en keek ze Mary Catherine weer aan. Er biggelden tranen over haar wangen. 'We moeten op zoek naar een second opinion.'

'Dat heb ik al gedaan.' Ze keek Sami recht in de ogen. 'Weet je, de reden waarom ik je dit vertel, is dat je gaat bidden. God kan alles – zelfs in dit geval.' Opnieuw deed ze haar best om geen teleurstelling in haar stem te laten doorklinken. 'Daarom geef ik zoveel om het leven. Daarom zeg ik altijd dat je maar één keer leeft. Omdat ik niet zo lang de tijd heb als de meeste andere mensen.'

Sami veegde haar tranen weg met haar vingertoppen. 'Het is niet eerlijk.'

'Dat is het wél.' Mary Catherine ging wat meer rechtop zitten. 'God heeft me al flink wat jaren gegeven, en misschien komen er nog heel wat bij. Ik wil nog van alles doen – zoals ervoor zorgen dat dat jongerencentrum vandaag van start kan gaan. En misschien ga ik een jaar naar Afrika om in een weeshuis te werken.'

'Daar heb je het al vaker over gehad.'

'Het gaat binnenkort een keer gebeuren.' Het lukte Mary Catherine weer om te glimlachen. 'En natuurlijk ga ik waarschijnlijk eerst tig keer skydiven, én...' Ze draaide haar gezicht opnieuw naar de oceaan. '... Ik heb dit soort ochtenden, met jou.' Ze merkte dat er een vertrouwde rust over haar heen kwam. 'God is wat mij betreft heel eerlijk geweest.'

‘Heb je er last van? Ik bedoel... heb je bijvoorbeeld pijn op de borst?’

‘Nee, nooit.’ Ze stak haar handen omhoog en liet ze weer vallen. ‘Ik voel me uitstekend.’

‘Mooi.’ Sami zag er aangedaan uit, haar blik was vol verdriet. ‘En hoe zit het met de liefde?’

‘Hoe bedoel je?’ Mary Catherine voelde dat de moed haar in de schoenen zonk.

Sami keek haar aan. ‘Je hebt recht op liefde.’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Daar heb ik de tijd niet voor.’ Mary Catherine voelde de tranen in haar ogen prikken. ‘Maar daar heb ik vrede mee.’

Sami bleef haar recht in de ogen kijken. ‘Je zou op zoek gaan naar iemand die écht was, eerlijk, puur, weet je nog? Iemand als jij, die net zo sterk gelooft als jij en evenveel van het leven houdt.’ Sami schudde haar hoofd. ‘Dat zou het wonder in jouw leven worden.’ Ze ademde hoorbaar uit. ‘Ik kan er niet bij.’

‘Sami... het is goed.’ Mary Catherine legde haar hand op de schouder van haar vriendin. ‘God geeft mij een ander soort wonder.’ Ze stond op en stak haar hand uit naar Sami. ‘Kom op. Kijken of die dolfijnen er nog zijn.’

Het duurde een paar seconden voordat Sami Mary Catherines hand pakte. ‘Weet je het zeker?’ Ze hield haar hand boven haar ogen, zodat ze alles beter kon zien. ‘Mag dat? Zwemmen in zee? Is dat wel goed voor je?’

‘Dat is helemaal prima.’ Ze trok haar wetsuit weer aan en liep een stukje naar voren. ‘Hoe meer leven er in mijn dagen zit, hoe beter. Dan maakt het niet uit hoeveel dagen ik nog heb. Alleen dat ik er alles uit gehaald heb.’

‘Ik vind dit verschrikkelijk.’ Sami worstelde zich in haar wetsuit en haalde haar in. ‘Het is waarschijnlijk beter als je thuis rust neemt.’

‘Nee, hoor.’ Mary Catherine pakte haar surfplank en rende

door de branding. Haar lach vermengde zich met het geluid van de golven. ‘God wil dat ik hier ben.’

Sami peddelde met haar mee. Op het moment dat ze het rustigere gedeelte bereikten voor de golven zagen ze de dolfijnen. Het waren er drie, die op een paar meter afstand aan het dartelen waren.

‘Zie je wel!’ De blijdschap bij Mary Catherine was even puur als de zon op het water. ‘Dit zou ik niet willen missen.’

Voor het eerst in heel wat minuten glimlachte Sami weer. ‘Ik ken niemand die zo is als jij, MC.’

‘Dat beschouw ik als een compliment.’ Mary Catherine keek over haar schouder, terwijl de perfecte golf recht op hen afkwam. ‘Daar gaan we weer!’

Vervolgens maakten ze zich klaar voor de golf en ze lieten zich allebei meevoeren. Op het moment dat ze dat deden, zag Mary Catherine dat twee van de dolfijnen met hen meezwommen. ‘Kijk!’ riep ze.

Sami draaide haar hoofd om en zag wat er gebeurde vlak voordat de dolfijnen wegdoeken uit de golf en weer teruggingen naar zee. ‘Wauw!’

‘Dat doen ze nooit!’

‘Wat prachtig.’ Sami lachte nu ook.

Mary Catherine richtte haar aandacht op de kust, terwijl ze zich mee lieten voeren op de golf. Haar ogen vulden zich met tranen, die zich vermengden met het zoute water en een blijdschap die onbegrensd leek. De beklemming die ze eerder had gevoeld, was verdwenen. Het maakte niet uit hoeveel jaar ze nog had of waar God haar vanaf nu naartoe zou leiden: één ding zou altijd hetzelfde blijven.

Zolang ze in staat was om adem te halen, zou ze zorgen dat ze echt leefde.